

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 października 2021 r.

Pozycja 147

POSTANOWIENIE

z dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sygn. akt Ts 49/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej H.W. w sprawie zgodności:

- 1) art. 33 § 2, 3 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.) „rozumian[ego] w ten sposób, iż na podstawie okoliczności sprawy możliwe jest uznanie działania wskazanej przez organ administracji osoby fizycznej za pełnomocnika strony postępowania w postępowaniu administracyjnym bez konieczności uprzedniego przedłożenia przez nią pełnomocnictwa do jej reprezentowania w sprawie”, z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 10 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, ze zm.) oraz art. 28 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1994 r. Nr 89, poz. 415, ze zm.) „rozumian[ych] w ten sposób, iż w miejsce – wskazanej w treści uzasadnienia decyzji administracyjnej wydanej na podstawie tych przepisów – uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego możliwe jest dowolne wprowadzenie przez orzeczenie sądu administracyjnego innego, uchwalonego uprzednio dla tej nieruchomości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”, z art. 2 i art. 7 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 lutego 2021 r. (data nadania) H.W. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 11 grudnia 2014 r. (uzupełnionym pismem z 23 kwietnia 2015 r.) skarżąca zwróciła się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO) z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w P. z 3 października

1996 r. (nr [...]; dalej: decyzja podziałowa), dotyczącej podziału wymienionej tam nieruchomości.

Decyzją z 14 października 2015 r. SKO odmówiło stwierdzenia jej nieważności z uwagi na brak przesłanek, o których mowa w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (ówcześnie: Dz. U. z 2013 r. poz. 267, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 735). Wskazane rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy decyzją tego organu z 30 grudnia 2015 r.

Wyrokiem z 3 sierpnia 2016 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. (dalej: WSA) uchylił obie decyzje SKO, wskazując w uzasadnieniu, że nie została przesądzona prawomocność decyzji podziałowej, dlatego konieczne jest zawieszenie postępowania nieważnościowego do czasu rozstrzygnięcia sprawy z odwołania skarżącej. W następstwie rozpoznania tego odwołania Wojewoda decyzją z 17 marca 2017 r. umorzył postępowanie odwoławcze.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze – decyzją z 6 listopada 2017 r. (nr [...]) – ponownie odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji podziałowej, a na skutek kolejnego wniosku o rozpatrzenie sprawy, decyzją z 15 lutego 2018 r. (nr [...]), utrzymało ją w mocy.

Od powyższego rozstrzygnięcia skarżąca wniosła skargę do WSA, która wyrokiem z 13 września 2018 r. (sygn. akt [...]) została oddalona. Następnie złożyła skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) wyrokiem z 8 października 2020 r. (sygn. akt [...]) także oddalił. Orzeczenie NSA – wskazane jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – doręczono skarżącej 29 października 2020 r.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2021 r. (doręczonym 2 kwietnia 2021 r.) skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie wraz z czterema kopiami: 1) odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem wszystkich wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (w tym m.in.: wyroku WSA z 13 września 2018 r. o sygn. akt [...]; decyzji SKO z 15 lutego 2018 r. o nr [...]); 2) pełnomocnictwa szczególnego do wniesienia i sporządzenia skargi konstytucyjnej, a także do reprezentowania skarżącej przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Do chwili wydania niniejszego postanowienia nie usunięto powyższych braków formalnych.

Skarżąca w złożonej skardze stwierdziła, że w jej ocenie:

a) art. 33 § 2, 3 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 735) „rozumiany w ten sposób, że umocowanie do działania w charakterze pełnomocnika w postępowaniu administracyjnym można wywieść nie na podstawie złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa ale na podstawie nie związanych wprost ze sprawą okoliczności, które powstały już po wykonaniu przez rzekomego pełnomocnika czynności w sprawie – prowadzi do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawa oraz zasady praworządności poprzez bezpodstawne przypisanie stronie postępowania administracyjnego czynności wykonanych przez jej rzekomego pełnomocnika, które zostały podjęte w sprawie bez jej wiedzy i zgody” (s. 9 skargi),

b) art. 10 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, ze zm.) oraz art. 28 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1994 r. Nr 89, poz. 415, ze zm.) „rozumian[e] w ten sposób, że w miejsce – wskazanej w treści decyzji wydanej na podstawie tych przepisów – uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego możliwe jest dowolne wprowadzenie przez orzeczenie sądu administracyjnego innego, uchwalonego uprzednio dla tej nieruchomości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – prowadzi do naruszenia zasady demokratycznego państwa

prawa oraz zasady praworządności poprzez bezpodstawne przypisanie organowi władzy publicznej kompetencji, które mu nie przysługują” (s. 10-11 skargi).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona określone przez prawo wymagania oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Jako ostateczne rozstrzygnięcie skarżąca wskazała wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2020 r. (sygn. akt [...]), który jak wyjaśniła, został jej doręczony 29 października 2020 r. Od tego dnia rozpoczął się więc bieg trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Termin ten upłynął skarżącej 29 stycznia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast nadana 27 lutego 2021 r., a zatem z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta – w myśl art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.